

VẾT MỘNG TÀN

Quỳnh Dao

isach.info

Quỳnh Dao

VẾT MỘNG TÀN

Thông tin về ebook

Vết Mộng Tàn

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: Lý Mai An

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 11-December-2015

Tổng số 61 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Dân Quốc năm hai mươi tám. Giữa hè gay gắt, có hai thanh niên mình đầy bụi bám, mang túi lữ hành, dừng lại phía trước một căn nhà to của một trang viện thộc phía đông Thành Đô.

Ở đó thuộc vùng ngoại ô, trước cửa có một con đường trải đá nhỏ, hai bên đường toàn là ruộng mè. Bấy giờ, hoa mè đang lúc rộ nở, đưa mắt nhìn mức đầu đầu cũng thấy thảm vàng. Gió lướt qua, hoa vàng ngã nghiêng một chiu, tiết đưa hương thoang thoang.

Ngôi nhà kín ẩn hiện trong lùm cây xanh um tùm. Dưới những bóng cá cây to, tường nhà lộ ra gạch đỏ và mái nhà hiện sắc ngói xám tro. Xem ra yên lặng quá, phảng phất mùi vị của một “thế tục đào viện”:

Hai thanh niên đứng trước hai cánh cửa lớn sơn đen. Một người đứng tuổi có mày kiếm, mắt sáng, mũi thẳng, miệng rộng nhếch cười. Người ấy mặc áo dài màu xám nhạt trông có vẻ hào hoa phóng dật. Tuy có có như châu như ngọc là thế nhưng hiện người đang chân vẽ tay múa, bàn luận gì ấy.

Một người mặc áo trắng, mắt đen sâu lay láy, thần thái như đang nghĩ ngợi gì, nhìn đăm đăm ruộng mè vô bờ. Người mặc áo xám tro như ngó mày, sung sướng hỏi:

- Thiệu Tuyền, anh thấy hoa mè thế nào Vừa đến đây, thoáng thấy hoa mè là đã thấy có mùi vị nông thôn, sánh với thị

thành đã vó vẻ trong sáng, dễ chịu hơn nhiều lắm.

Thanh niên tên Thiệu Tuyền chỉ nhếch cười nhạt, không nói gì. Người áo xám lại vỗ vỗ vai bạn nói:

- Thiệu Tuyền, mình đưa anh đến đây là để trị bệnh yêu đơn phương của anh. Suốt đường anh cừ trầm trầm, dầu dầu làm mình phát nóng muốn tóa lửa. Nếu anh cứ mãi châu mày ủ mặt thì mình sẽ bỏ mặc anh đó.

Thiệu Tuyền uể oải đáp:

- Có ai bảo anh màng đến tôi đâu!

- Được rồi, cứ kể là tại mình tào lao! - Thanh niên áo xám tự cúi đầu, tiếp- Thiệu Tuyền, chút nữa anh sẽ gặp cô tôi và em gái tôi. Anh mang bộ mặt bí xị đó đó khỏi cô tôi sẽ bảo là tôi lộn xộn ở Trùng Khánh, có lỗi gì với anh nên anh mới tìm tới nhà thanh toán!

Tuyền cười rồi:

- Thế thì, Tông Kiều, anh muốn tôi phải làm ra mặt mày thế nào để tỏ vẻ thoả mãn đây?

Kiều – thanh niên áo xám - vỗ tay reo:

- Đúng rồi, cứ cười như thế là được.

- Hay! Anh như một đại đạo diễn mà tôi thì không phải diễn viên.

- Anh xem, đầu óc anh chỉ có kịch là kịch hồng biết chừng đang nhớ tới Chuyên Tiểu Đường vĩ đại của anh.

Tuyền cau mày:

- Lại bày đặt nữa!

Kiều rồi rít:

- Thôi, thôi, từ rày về sau mình không nhắc đến Chuyên Tiêu Đường nữa, được không? Nào vô nhà đã. - Kiêu vỗ cửa rầm rầm, cất cao giọng Tú Xuyên gọi- Ông Triệu ơi, mở cửa, tôi về đây!

Tuyền nhìn Kiêu:

- Có thể nói lần này anh sẽ thoả mãn. lát nữa sẽ thấy lòng thoả mãn in nét lên mặt anh.

- Chớ sao! Nhưng muôn ngày lần anh đừng có đem mình ra làm trò đùa với cô em gái Cô em không như Chuyên Tiêu Đường của anh đâu Con người ta mắc cỡ, rụt rè, đừng chuyện gì cũng đỏ bừng mặt. Anh làm nó mắc cỡ thì mình cũng không tha thứ cho anh.

- Coi anh sốt ruột kia! - Tuyền nhếch cười- . Rốt cuộc chuyện lóp bằng trời mà không ăn nhằm gì đến anh thì chẳng sao Nhưng gặp chuyện có liên quan tới anh thì trông anh lại như kiến bò cháo nóng!

Kiều nói:

- Nói cho anh biết nghe Thiệu Tuyền! Mình với Khiết Kỳ tuy đã chơi nhà chòi, nhảy chang cháng, chơi thân với nhau từ nhỏ đến lớn nhưng bây giờ thì là “Trời mọc hướng đông, mưa hướng tây Mưa cứ mưa rơi mặc nắng gay” đấy Trước sau vẫn không đến được đường ranh tình cảm anh em.

- Tại sao không thể như ngày xưa

Kiều thở dài:

- Ôi...Đợi khi anh gặp Kỳ rồi, anh sẽ biết. Cô em như một vị tiên không nhuốm bụi trần, mình cảm thấy nói chuyện tình cảm thương tình của thế gian là làm hoen ố em đi

- Đừng có nói cho quá, tôi không tin.

- Rồi anh sẽ thấy

Kiều đáp xong lại vỗ mạnh cửa thêm mấy cái, gọi to:

- Ông Triệu ơi, cái gì mà kêu cả ngày trời không chịu ra mở cửa

Cùng với tiếng đáp “Dạ” có tiếng chân người bước tới gần. Một lão bộc người Tứ Xuyên đánh tiếng:

- Có đây! Có đây!

Cửa mở, Kiều và Tuyền bước vào được đón tiếp nồng nhiệt. Lão Triệu nói vọng vào:

- Có cậu tới chơi nè!

Trong nhà huyên náo tiếng người, toàn là những a hoàn những bộc phụ đã giúp việc lâu năm. Họ vây hai thanh niên, nào vỗ vai nào kéo tay, tiếng cười vang lên rộn rã. Tiếp theo, từ cửa bước ra một trung niên phụ nữ tuổi khoảng bốn mươi Bà ăn mặc rất tươm tất, mỉm cười bước tới vừa lúc Kiều vượt vòng vây, a tới chào:

- Thưa cô! Có gì cho con ăn không cô?

Người cô cười:

- Coi con đó, luôn luôn khỉ khọt như con nít! Vừa bước vô cửa, chuyện gì cũng không hỏi lại đòi ăn! Sao Còn cậu đây có

phải là bạn học của con không?

- Dạ...dạ... - Kiều vỗ vỗ trán- Con quên giới thiệu rồi - Kiều kéo Tuyền đến- Đây là anh bạn tốt nhất, cần nhất của con, anh Tống Thiệu Tuyền. Còn đây là cô tôi, một tay nấu ăn ngon số dách, lần hồi anh sẽ được thưởng thức.

Tuyền bắt chước Kiều, kêu người đàn bà bằng cô, mỉm cười, hơi cúi đầu chào Kiều kéo luôn Tuyền vào phòng khách, vừa đi vừa hỏi:

- Cô, thiệt hông có gì ăn hả cô? Con đói dữ lắm. Suốt đường ngồi trên xe, chạy đường gồ ghề, nhồi con đến thiếu điều xương cốt rụng ra!

- Đồ ăn thì lẽ đương nhiên là có.

Người cô nín cười đáp, một mặt dò xét Kiều tiếp:

- Nhưng...

Kiều chận lời:

- Đừng nói! Ăn cho mập trước rồi ăn cho ốm sau!

Người cô lại cười:

- Ăn nói cái gì kỳ vậy cà? - cô chau mày- Không có một chút xíu tao nhã nào hết. Con học đại học theo lẽ phải lớn lên nhưng càng học càng thấy nhỏ lại

Kiều quay sang nhìn Tuyền:

- Anh biết không, cô cho ăn theo qui tắc. Với người từ xa lại, phải tắm rửa trước cho sạch hết bụi đường trường rồi mới được ăn. Thật thì tắm rửa làm hao nguyên khí, “ốm em”! Đi

một lèo khổ sở, mà còn bị ốm em thì có chắc nào chúng ta bị mưu sát.

- Coi miện mồm của con đó!

Bà cô quay hỏi Tuyền:

- Cậu Tuyền, Kiều ở trường bộ cũng tham ăn như vậy hả?

- Thưa, còn quá hơn ở đây. Ở trường ảnh có biệt danh là...

Kiều nháy dưng:

- Thiệu Tuyền, mình cảnh cáo anh, không được phép nói à nha!

- Chuyện gì đến không cho phép nói lặn?

Câu hỏi ấy từ nhà vọng rạ Thịnh âm lãnh lớt, không lớn, nhưng bao nhiêu tiếng cười đều không ngăn được thịnh âm. Thiệu Tuyền đưa mắt nhìn theo hướng phát ra thịnh âm, chợt hoa mắt thấy sáng như bị một cường quang đập mắt.

Người Tuyền không sao giữ được khỏi chấn động.

Trước mắt chàng, một thiếu nữ khoảng mười tám mười chín tuổi, mặc áo dài trắng mình bông nhỏ. Tóc nàng thắt bím, thả xoà về hai bên vai, lông mi dài quót cong che lấy cặp mắt to mọng nước. Mũi nhỏ xinh xắn, miệng nhỏ duyên duyên, trông nàng có vẻ gì thanh thoát không nói được.

Một tay vịn thành cửa, miệng nhếch cười duyên nàng nói:

- Đang ở trong phòng đọc sách mà nghe om sòm ngoài này thì đoán là anh tới chớ không ai,

- Ha ha... Khiết Kỳ! Mau lại đây, anh giới thiệu cho

Kỳ đi tới, không ý thức lắm liếc qua Thiệu Tuyền một cái Theo lời giới thiệu của Kiều, nàng nhẹ cúi đầu chào Tuyền, đoạn đưa mắt nhìn lại anh:

- Anh Kiều, anh đen rồi, càng giống dân da đen!

- Thiệt hả? - Kiều nhướn mày- Khiết Kỳ em lớn rồi, càng trở thành người đẹp!

Mặt phớt hồng, Kỳ trừng mắt với Kiều rồi đi luôn ra ngoài, Kiều cười nói với theo:

- Kỳ em, đừng chạy! EM không định xem quà tặng nhỏ của anh đem tới cho em sao

Kỳ dừng chân, Kiều mở ngay bọc hành lý, mò mò một lúc chẳng tìm được gì ráo Chàng vớt áo quần, giày dớ ra ngoài tùm lum mà vẫn tìm không được món quà. Kỳ đưa mắt không tín nhiệm nhìn Kiều:

- Anh lại xí gạt em rồi!

- Quý mà xí gạt em.

Kiều đưa mặt bí xị sang Tuyền hỏi:

- Thiệu Tuyền, anh nhớ cái cặp mèo bằng pha lê mình nhét ở đâu không?

- Cặp mèo pha lê? - Tuyền suy nghĩ một thoáng- Nhớ rồi, trước khi đi anh luôn bảo là đừng có quên mang theo Nhưng lại sợ để trong bọc đồ có thể bị bể nên anh cho vào túi quần.

- A, thôi đúng rồi!

Mắt Kiều rục cười, tay Kiều cho vào túi quần. Tuyền rùn vai

nói tiếp:

- Không được tích sự gì đâu Trước khi đi, anh lại bảo quần anh do quá, cần phải cởi ra nhờ giặt. Rồi anh lại nói bỏ đồ trong mình nhiều quá bất tiện nên thôi không mangcặp mèò ấy nữa

- A! ...Tay Kiều ngừng lục lạo mặt càng thêm bí xị, lúc lâu chàng mới rút tay ra

Bà cô đứng kề bên tức cười gập lưng, Kỳ cười tròn miệng, người làm bung bước ra cửa mặt cũng cười không ngáng đầu lên được. Tuyền không ngăn được cười, Kiều thấy mọi người cùng cười nên cũng cười theo

Đêm ấy, Kiều và Tuyền ở một phòng, lúc chuẩn bị lên giường ngủ, Kiều hỏi:

- Anh thấy em gái của tôi so với Chuyên Tiểu Đường của anh như thế nào

- Cả hai hoàn toàn khác hẳn nhau, không làm sao so sánh được.

- Kỳ còn là một “cây” đòn đấy, vài bữa nữa nó sẽ đòn cho anh nghe

Nói xong, Kiều nằm xuống trướcm kê tay làm gối Tuyền vừa thay đồ ngủ vừa bàn:

- Kiều này, anh thật may ghê!

- Sao Bộ mình đối với Kỳ hãy còn có điểm không rõ hả?

- Ngu!

Tuyền đến bàn bên, lấy giấy viết ra viết mấy câu, đưa cho Kiều xem và nói:

- Đừng có bày đặt giả mù sa mưa!

Kiều đọc mấy câu trong giấy:

- Mong cho thiên hạ có người yêu đều trở thành quyến thuộc.

Kiếp trước định rồi không sai lạc chữ nhân duyên.

Kiều nhìn giấy, nghĩ ngợi sâu xa

CHƯƠNG 2

Mái tóc trước trán dọn quăn, bính tóc thả dài trước ngực rẻ một đường dài trắng trên đầu có phần dụ cam lạ lừng. Hai hàng mi dài tạo thành một thứ bóng râm phớt, chỉ còn cho thấy chót mũi nhọn cao cao Nàng ngồi trên ghế nhỏ trước cây đàn xưa, tay thon trắng ngần sính động. Một dọc âm thanh loáng thoáng khêu lòng, những âm thanh đầu đầu đánh thốc vào tận đáy

Bỗng nhiên, gương mặt ấy ngẩng lên, đôi mắt sáng như minh châu nhìn thẳng vào Kiều Chàng giật mình, tay chân có phần luống cuống.

Tuyền đang ngồi kề bên nghe nhạc, buột miệng khen:

- Ồ, đẹp quá!

Kiều tỉnh hẳn, nhìn Kỳ đang nhìn thẳng chàng. Mắt chàng hơi mở to, miệng nhếch cười có phần trào lộng:

- Anh Kiều, chắc anh cảm thấy phiền nghe...Theo em thì anh sắp ngủ bây giờ!

- Bậy nà, anh đang bị tiếng đàn của em làm cho anh mê mẩn đó.

Kỳ cố ý hỏi:

- Vừa rồi, em đờn bài gì?

- Cái đó...- Kiều châu mày- Anh không thuộc bài bản lắm!

- Đó là bản Thanh Bình điệu anh đã nghe cả trăm lần.

Kỳ trề môi tiếp:

- Theo em thấy thì anh đâu có để ý nghe!

- Đừng có trách anh mà! Anh có cái tật duy nhất là mắt thấy sắc đẹp thì tai không làm sao nghe nhạc được.

- Anh - Kỳ trềng mắt- Anh chỉ có ham ăn ham nói mà không có sở trường gì khác.

Tuyền chen lời:

- Ảnh có một sở trường.

- Sở trường gì? Kỳ mỉm cười quay nhìn Thiệu Tuyền.

- Anh của cô đây còn là một cây sắn người đẹp. Khá nhiều cô bạn học đã gửi thơ tình cho ảnh. Nghe nói, các cô cho ảnh cái biệt danh là....

- Thiệu Tuyền!

Kiều nôn nóng gắt luôn:

- Anh dám...?

Kỳ lấy làm thú vị can thiệp:

- Nói đi, ảnh có biệt hiệu gì?

- Họ bảo ảnh...

- Thiệu Tuyền!

Kiều lại kêu ngăn nhưng Kỳ lại giục:

- Thân kệ ảnh, anh cứ việc nói đi!

Tuyền liếc Kiêu, ném cho cái nhìn hàm súc rồi cao giọng:

- Các cô gọi ảnh là “bay bướm”, “lả lướt”!

- Thiệu Tuyền! - Kiêu nhăn tít mắt- Cái anh quý này không đánh không được. Ăn nói gì tầm bậy tầm bạ, bộ nhớ Chuyên Tiểu Đường đến phát điên hả?

Tuyền đứng dậy, bước ra cửa ngoài Kiêu lật đật chạy theo chụp tay Tuyền:

- Mình nói chơi mà xin anh đừng giận.

Tuyền đẩy Kiêu trở lại phòng:

- Mình không giận nhưng cảm thấy chóng mặt, muốn đi dạo đồng một lúc - Tuyền kê sát tay Kiêu nói nhỏ- Đừng để phụ biệt hiệu của anh.

Nói xong, Tuyền đẩy Kiêu vào, riêng chàng thoãn thoắt bước đi, Kiêu quay vào, xao xao tay nói với Kỳ:

- Không làm sao được, cứ nghe nói đến Chuyên Tiểu Đường thì ảnh lại giận!

Chuyên Tiểu Đường là ai

- Diễn viên thoại kịch, dân Trùng Khánh mê cô ta không ít. Tuyền chạy theo cô mất nửa năm.

Kỳ liếc xéo Kiêu:

- Còn anh?

- Anh à? Anh chỉ xem cô ta đóng kịch.
- Chắc cũng một tay trồng cây si, bằng không thì làm sao anh có biệt danh "lả luốt" chớ?
- Em đừng có nghe Tuyền nói bậy bạ!
- Bậy bạ hả? Hồng thấy cũng biết!

Kỳ cắn môi, mày hơi nhướn lên, mỉm cười. Kiều nhìn nàng, lồng ngực bỗng đập thình thịch. Chàng bước gần hơn một bước song nhứt thời không biết nói gì.

Kỳ bảo:

- Nói cho nghe chuyện bạn gái của anh đi
- Bạn gái bạn gái nào đâu
- Thì những bồ bịch của anh ở Trùng Khánh.
- Anh không có.
- Em không tin. Đừng có dối gạt em.
- Quỷ mà gạt em.
- Vậy sao họ cho anh là anh bay bướm, lả luốt?
- Bởi vì gặp cô nào anh cũng đùa
- Thiệt hả?

Kiều đứng sững, nhìn Kỳ đăm đăm. gương mặt trắng nõn lần lần pha hồng.

- Khiết Kỳ! Kiều gọi nhỏ.

Kỳ như giựt mình hỏi lại:

- Gì?
- Anh nói...
- Anh nói sao
- Anh nói...

Kiều vẫn nhìn dán vào nàng. Mặt nàng càng đỏ, quầng đỏ càng lớn. Kiều ấp úng:

- Anh nói...
- Thì nói đi...Nàng nói giọng dịu dàng khuyến khích.
- Khiết Kỳ, anh nói ra hổng biết có xúc phạm đến em không?

Kiều hỏi nhỏ rí, chậm rãi đưa tay đỡ bính tóc trước ngực nàng, mắt không dám nhìn lên. Chỉ nhìn vào lọn tóc đen, Kiều tiếp:

- Em đã chiếm một chỗ ngồi tôn kính trong lòng anh từ hôm nào đến giờ, chỗ ngồi cao quá đến anh không dám chạm vào, không dám nhìn lên. Mấy năm rồi em không biết hình ảnh của em đã làm anh khốn khổ. Mỗi năm, nghỉ hè hay nghỉ mùa đông, anh đều tới nghỉ ở đây. Lần nào, trước khi đi, anh cũng thề là sẽ nói. Nhưng cứ vừa thấy em là anh mất hết can đảm. Nếu em cảm thấy lời anh là xúc phạm đến em thì anh sẽ roi vào nơi vụn kiếp không đầu thai được. Thế nên, trước sau anh vẫn không dám nói

Khiết Kỳ, anh tự biết, đối với em thì anh quá nhỏ, quá thấp, cho dầu trước mặt người khác thì anh cảm thấy hơn người. Nhưng vừa thấy em thì anh không sao tránh khỏi tự ty

Không cách nào giải thích được, nhưng Khiết Kỳ, anh không thể không nói Anh không thể vĩnh viễn áp a áp úng để che giấu tình cảm mình chân thật. Mấy hôm rồi, ngày ngày gần gũi bên em, anh thấy rằng nếu anh không nói được thì người anh sẽ nổ tung. Giờ, anh nói đây, nếu em không coi lời nói của anh vào đâu thì anh sẽ gấp rút thu dọn đồ đạc trở lại Trùng Khánh. Giờ, xin nói cho anh biết, lòng em như thế nào

Nói một dọc tràng giang đại hải, Kiều vẫn không có ngẩng lên, vẫn không dám nhìn ngay mặt Kỳ. Chàng nói xong, Kỳ vẫn không một chút động đậy, không lên tiếng, cũng không di động. Bây giờ, Kiều không thể không ngẩng lên nhìn nàng.

Nhưng vừa thấy mặt nàng, Kiều bỗng giật bắn. Thì ra nét ửng đỏ đã biến đi đâu mất nhường lại cho một màu trắng xanh. Mắt nàng thần thờ nhìn thẳng về trước, không một chớp động.

Kiều hoảng quá, chụp tay nàng, những ngón tay thon băng giá. Kiều lắc mạnh tay nàng:

- Khiết Kỳ! Khiết Kỳ! Em sao thế này

Nàng vẫn như gỗ đá bất động. Kiều lắc mạnh nàng hơn:

- Anh nói sai phải không? Khiết Kỳ, hay là lẽ ra anh không nên nói Em giận anh phải không?

Nàng vẫn không lên tiếng đáp. Nhưng hai hạt châu đã trào đống khóe mắt nàng. Rồi như một viên đá nặng, nước mắt lăn dài xuống mặt nàng, rớt xuống, rớt xuống! ...

Kiều càng hoang mang hơn nữa, tự trách:

- Lẽ ra thì anh không nên nói với em những lời vừa rồi! Khiết

Kỳ! Anh đã lắm, theo lẽ anh không nên nói! Theo lẽ anh không nên nói những lời xúc phạm đến em, anh phải chết!

Nàng chưa nhích động thì hạt châu này rơi hạt châu khác trào ra Kiều sững sờ nhìn nàng lúc lâu, bỗng dậm chân:

- Anh về Trùng Khánh!

Nói xong, chàng bước ra cửa nhưng chàng vừa mới đến cửa thì Kỳ bỗng lên tiếng gọi Kiều quay đầu lại thì Kỳ bỗng nhanh như chớp chạy bay lại, ngã gọn vào lòng chàng, đập tay lên ngực chàng bình bịch, khóc nói:

- Trời ơi, anh Kiều, anh hư lắm, anh tệ lắm, anh tệ thật là tệ! Anh đã khinh em! Anh biết rõ lòng em mà anh đã bắt em chờ đợi biết bao lâu! Em cho là anh ở Trùng Khánh đã có bạn rồi! Anh hư lắm! Anh đáng ghét quá! Bây giờ anh mới nói trong khi tuổi vừa mười hai thì em đã yêu anh. Bây giờ anh mới nói làm chi em nghĩ rằng vĩnh viễn anh sẽ không nói Anh khinh em...

Kiều nhắm híp mắt, hít một hơi dài Sau đó Kiều ôm siết lấy nàng, cúi đầu xuống, áp đặt môi chàng lên làn môi mỏng của nàng. Cảm thấy vũ trụ đang quay cuồng, quay cuồng, quay cuồng...

Sau đó là một đoạn vắng lặng như kéo dài hàng cữ

Ngoài song, có một bóng người sẽ lên rút lui Người ấy là Thiệu Tuyền. Chàng đi ra cửa sau nhà sau, dưng chân bên gốc dừa

Bấy giờ là lúc trời ửng sắc chiều, áng mây từ trên trời ửng ánh hồng. Bỗng chàng bị mặt trời nghiêng xô cho ngã dài ra đất. Chàng đứng như trời trồng, lấm bầm:

- Chỉ có ta vĩnh viễn thuộc về người bồi hồi đứng ở ngoài song.

Chàng nhếch cười khổ với mặt trời nghiêng. Cười rồi lại cười!

Hai giọt nước mắt lăn dài xuống, chàng ngồi sụp xuống bóng dứa, chôn đầu trong hai tay.

CHƯƠNG 3

Tháng hè qua mau như tên bay. Trong vui đùa, ngày dài trở thành ngắn hơn những ngày tầm thường bình thản.

Chóp mắt đỏ, lá ngô đồng ngoài sân đã trở vàng. Đầu tháng chín dương lịch là nhập học lại, Kiều và Tuyên bắt đầu sắp soạn hành lý, chuẩn bị trở lại Trùng Khánh.

Chiều này, một trận mưa thu rây rắc. Kiều đang úi nốt cái quần tay chót để cho vào bọc thì Khiết Kỳ sẽ lén chạy đến, nhét một gói giấy hình chữ nhật vào giỏ đồ ăn của chàng.

Kiều hỏi:

- Cái gì vậy em?

- Đồ ăn mà anh thích nhứt để anh đem theo ăn.

Kiều nhìn giỏ đồ ăn đầy nhóc:

- Ăn hết thì chỉ còn có nước chết!

Khiết Kỳ mím cười, đi đến bên Kiều, đứng yên. Kiều nhìn nàng với hàng hàng lớp lớp câu nói đầy lòng song không rút ra được một câu nào để nói hết.

Khiết Kỳ gượng cười, nói trước;

- Đến Trùng Khánh có một mình, xin giữ gìn ấm lạnh...

- Anh nhớ...

- Đừng có quá ham chơi Đến kỳ nghỉ đông, mau về liền!
- Yên tâm, anh sẽ bay về liền nếu là anh có cánh. Nhưng, Khiết Kỳ, chờ anh mỗi đêm, đêm đêm anh sẽ thả hồn về bên gối em.
- Tống Kiều!

Kỳ gọi nhỏ, ngã đầu vào ngực chàng. Kiều choàng ôm lấy nàng, cứ thế cả hai tựa vào nhau rất lâu Có tiếng mưa rơi ngoài sân trong im lặng đó.

Sau cùng, Kỳ thở dài:

- Nếu có thể trở thành cái bóng của anh thì hay biết mấy. Anh đi đâu, em theo đó, trọn đời trọn kiếp chẳng chia lìa
- Khiết Kỳ! Em là cái bóng của anh thì anh phải là cái bóng của em.
- Là bóng của anh, chắc chắn em sẽ kiếm soát anh một cách nghiêm ngặt. Nếu anh phản bội, sẽ bị em xét xử.
- Làm sao anh có thể phản bội em chớ?
- Ai biết? Anh đã có biệt hiệu quang vinh mà!
- Cái đó chỉ là nói chơi thôi
- Có thật thì anh cũng không nên vin vào đó. Từ nay, chỉ cần anh nhìn lại bóng anh tức là nhìn em. Có vậy, anh sẽ không dám làm điều gì không phải với em.
- Được rồi, anh nhớ lấy lời KHIết Kỳ là cái bóng của anh. Nhứt cử nhứt động của anh đều bị em giám thị!

Kỳ cười rồi, lại ngã tựa vào chàng.

- Kiêu nói:

- Tới giờ anh phải đi, đồ khỏi xấn bán ở đây rồi lên xe không kịp. Ờ Thiệu Tuyền đâu rồi cà?

- Ảnh đi từ già gốc dừa phía sau núi! Ảnh bảo, ở đây hai tháng ảnh đã làm bạn với gốc dừa nên trước khi đi phải có lời từ già. Ảnh thiệt là người có ý.

- Ảnh là một người tốt, đa tình, si tình. Trong hàng bè bạn, anh thích ảnh nhất. Bây giờ, đành là phải đi tìm ảnh. Xem ra thì ảnh với gốc dừa cũng khó nổi chia tay huống chi là giữa chúng ta!

Kỳ giữ tay Kiêu:

- Đừng đi anh!

- Không kịp chuyển xe đó!

- Bữa nay không đi kịp thì mai đi

- Khiết Kỳ! Kiêu đỡ mặt nàng, nhìn dán vào nàng.

- Nàng nói nhỏ:

- Anh có nghe chẳng tiếng mưa rơi Mưa lớn thế kia, thôi mai hãy đi!

- Khiết Kỳ!

- Kiêu anh, anh có biết bài từ này không? Để em đọc cho anh nghe nhé!

- Đọc đi!

Thu sang với cả gió mưa

Làm xanh trở lại vườn xưa, ngô đồng.

Ngày mai mới phải sang sông.

Đêm nay sao để phòng không hỏi chàng!

Kiều cúi xuống, hôn nụ hôn keo sơn gắn bó.

Bỗng có tiếng động rèm làm cho hai người đang dán chặt rời
ra Kiêu lỏng tay, Kỳ đỏ mặt thối lui đứng bên cửa sổ.

Tuyền bước vào như chưa từng thấy gì hết. Áo choàng xanh
của chàng dẫm ướt mưa thu, tóc chàng cũng ướt dẫm.

Kiều già vò nói:

- Coi anh đó! Tối giờ đi rồi mà bóng hình gì đâu chẳng thấy
Trẻ xe thì mình hỏi tội anh đó!

Tuyền trề môi:

- Hứ! Hồng biết ai làm mất thời giờ à nha! Tôi ra gốc dừa phía
sau nói lời già từ giữa bóng với hình. Càng từ già càng thấy
không rời ra được. Cho nên tôi nghĩ, để mai khô ráo rồi hẳn
đi! Huống chi người ta đã nói:

- Ngày mai mới phải sang sông, đêm nay sao để phòng không
hỏi chàng!

Khiết Kỳ đỏ mặt, kêu lên một tiếng, chạy vụt ra cửa

Kiều gọi theo:

- Khiết Kỳ!

Nhưng nàng đã chạy khuất rồi, Kiều nói lời trách bạn:

- Coi anh đó!

- Còn trách tôi ư? Thôi thì anh chạy theo nàng đi! Tiếc rẻ một ngày sau cùng, đổ khỏi ngày mai rồi cũng đi không được.

Tuyền vừa nói vừa đẩy Kiều ra, đoạn đóng chặt cửa phòng lại Để cả người lẫn áo ngã vạ ra giường. Tuyền nhắm mắt, ngâm nhỏ:

- Ngày mai mới phải sang sông,

Đêm nay sao để phòng không hỏi chàng?

Tuyền lẩm bẩm:

- Ngọt ngào làm sao! Quyến luyến làm sao! Còn tả Một mình cô độc, cô độc một mình, cứ thế...

Đêm ấy mưa lớn, Tuyền bị tiếng mưa làm cho thức giấc, mơ mơ màng màng gọi:

- Tống Kiều!

Không có tiếng hồi đáp. Tuyền trở mình, trong nhà tối om om, không trông rõ vật gì, Kề tay gối đầu, Tuyền lại gọi:

- Kiều ơi!

Vẫn không có tiếng người đáp. Tuyền nằm dài nghĩ ngợi rồi đưa mắt sang giường bên. Dần dần, mắt chàng quen với bóng đêm. Và chàng đã thấy giường Kiều bỏ trống.

Tuyền sững sờ nhìn đến màn trướng, thấy màn trướng run im.

Bấy giờ, Kiều đang nằm bên Khiết Kỳ. Khiết Kỳ co rút nhìn chàng, mặt đầy ngấn lệ. Chàng ôm siết tay nàng, tha thiết nói:

- Khiết Kỳ! Hãy tin anh, Kỳ nghi tới chúng mình thành hôn!

- Tống Kiều! - giọng nàng có vẻ khiếp sợ- Em nay đã thuộc về anh, sớm muộn gì rồi cũng sẽ có việc xảy ra nhưng em quyết không hối hận. Nhưng, trăm lần ngàn lần, xin anh đừng phụ em.

- Em! Không tín nhiệm anh là anh có tội Anh xin thề, nếu anh có lòng phụ bạc thì xin cho anh chết một cách thảm thương.

Kỳ bịt miệng Kiều bằng cách ấn môi nàng trên môi chàng. Cả hai hôn nhau đê mê.

Kỳ lại nằm ngay ra giường, nhìn ra khung cửa sổ tối om om nói:

- Em không hối hận đâu anh. Em đã chờ đợi bao lâu cái giây phút này, giây phút em là của anh, hoàn toàn thuộc về anh. Năm mười hai tuổi, em đã mộng được làm vợ anh. Nhưng em sợ làm sao! Sợ ở Trùng Khánh có biết bao nhiêu con gái! Sợ các nữ đồng học của anh! Sợ quá những điều ngoài ý! Giờ này thì em không sợ nữa Em đã thuộc về anh rồi!

- Phải đó, Khiết Kỳ, em là vợ của anh.

- Còn là cái bóng của anh nữa chứ!

- Phải, em là người vợ bóng!

- Không!

Kỳ nhéo Kiều:

- Đừng có nói như vậy! Đừng! ...

- Em sợ gì? Lòng anh ở nơi này, vĩnh viễn em không việc gì phải sợ.

Mãi đến khi ánh sáng trắng mờ khung cửa, Kỳ mới lắc lắc Kiều nói:

- Đi đi! Đừng để cho người làm trong nhà trông thấy!

Kiều bước xuống giường, hôn Kỳ rồi chạy về phòng mình.

Tuyền trở mình, phát ra vài tiếng ư ử. Kiều nhìn Tuyền thấy Tuyền đang ngủ say. Thế là Kiều chui tọt vào mền, chờ trời sáng tỏ.

Trưa hôm sau, cả hai mới lên xe đi Trùng Khánh.

Xe chạy lắc lư, đường sình không ít nên xe chạy rất chậm.

Kiều và Tuyền ngã tựa thành xe, hoàn toàn trầm mặc, mỗi người theo đuổi một tâm sự riêng tư. Chẳng bao lâu, Kiều mở bọc hành lý rút ra một chiếc khăn tay Từ khăn, Kiều lại rút ra một tấm hình. Kiều đưa hình lên ngắm, hình của Khiết Kỳ chụp cỡ bốn sáu

Nàng trắng như ngọc, môi mềm như nhung, đôi mắt to đen lay láy chứa chan tình. Đây là hình Kỳ đã khẻ lén nhét vào bọc hành lý của Kiều. Chàng lật ra mặt sau, đọc một bài thơ ngắn:

- Xe lắc lư hề ngựa phi phi

Nhớ theo chàng hề không thể quên

Chàng đi yên hề Tây về Tần

Nguyện làm bóng hề theo bên chàng

Chàng tựa bóng hề không thấy bóng

Chàng rọi sáng hề bóng linh động.

Ảnh ấy, thơ này làm cho hồn Kiều bay bổng. Tuyền đã nhìn hình, nhìn thơ, nhìn từ phía sau lưng Kiều nhìn tới Tuyền gật đầu, vỗ vai Kiều:

- Anh thật đáng hãnh diện nhứt, muốn cái gì cũng đều nắm được vào tay

CHƯƠNG 4

- Tông Kiều, lại viết thơ tình cho cái bóng của anh hả?

Tuyền vừa soi gương cạo râu vừa hỏi Kiều "ờ" một tiếng rồi vẫn tiếp tục ngồi viết.

Đây là một căn phòng nhỏ do Kiều và Tuyền thuê của tư nhân ở ngoài trường. Trường có túc xá cho sinh viên nhưng cuộc sống có phần phức tạp, Kiều và Tuyền là sinh viên có hoàn cảnh tương đối dư dả nên muốn nhà ở riêng.

Gia đình Tuyền ở Côn Minh, thỉnh thoảng gửi tiền tiếp tế. Phần Kiều, tuy cha mẹ còn bị kẹt ở Bắc Bình song có người cô ở Thành đô cứ "ủng hộ đều đều". Khá giả hơn các bạn lại chê túc xá lộn xộn. Kiều và Tuyền muốn phòng ở Tiểu Long Khám, cách trường không xa lắm.

Tuyền tiếp:

- Nghe này Kiều, mình có hai vé.

- Ờ.

- Sao Có đi xem chung không?

- Ờ.

Tuyền bực mình gắt:

- Nhưng anh có nghe gì không chớ?

Bấy giờ Kiều mới ngẩng lên hỏi lại:

- Chuyện gì?

Tuyền đi tới đặt tay lên vai Kiều:

- Tôi nói tôi có hai vé, anh viết nhanh lên rồi chúng mình đi xem kịch.

Kiều không thấy hứng thú lắm:

- Kịch ở đâu

- Kháng kiến Đường.

- Chắc cũng lại Chuyên Tiểu Đường thủ vai chánh?

- Đúng vậy. Đi không?

- Được rồi, đợi mình kết thúc thơ đã.

Thơ viết xong, Kiều cho vào ohong bì dán lại, cùng Tuyền đi ra Tuyền nhìn Kiều từ tận xuống dưới nói:

- Thay áo đi bờ!

- Mình không có chạy theo Chuyên Tiểu Đường thì cũng không cần chú ý đến hình thức. - Kiều cười đáp, mặt khác lại ngấm nghĩa Tuyền tiếp- . Mày râu nhẵn nhụi, trông ra rất giống một công tử con nhà trọc phú. Nếu mình là Chuyên Tiểu Đường thì chuẩn bị xiêu lòng đi là vừa!

- Đáng tiếc anh không phải là Chuyên Tiểu Đường.

Trong Kháng Kiến Đường, khán giả mua vé vào xem ngồi chật nức. Bấy giờ là thời kỳ thoái kịch toàn thịnh. Tuyền có hai vé, lẽ dĩ nhiên là đã chọn chỗ rất tốt ở hàng thứ tư, để

nhìn cho thật rõ, nghe thật rõ.

Chuyên Tiểu Đường người dong dỏng cao, đúng thiệu “Trường túc”. Thân nàng lại thon thon, gầy gầy, mày đậm, mắt đen và to, môi mỏng nhưng có vẻ rắn chắc. Nét đẹp toàn diện ở nàng là cái vẻ “bốc lửa”. Ở nàng tuy có hơi thiếu phần nữ tính liễu bồng nhưng chất song được cái hoạt bát có duyên.

Tiểu Đường không lớn tuổi, nhiều nhất là khoảng hai mươi. Giữa mắt và mũi của nàng, nét đẹp anh thư nhiều hơn nét đẹp kiều mỹ. Mắt nàng sắc sảo long lanh, mỗi quét mắt của nàng đều có sự gườm gườm lôi cuốn.

Dứt màn thứ nhứt, màn nhung buông xuống tiếng vỗ tay hoan hô vang dậy. Tuyên kéo tay áo Kiều, nói nhỏ:

- Minh vô hậu trường chơi!

Tuyên chạy theo Tiểu Đường khá lâu, song chỉ được nói đôi vâu với nàng ở hậu trường.

Kiều theo Tuyên bước vào hậu trường lộn xộn không chê được. Áo quần, tranh cảnh, đồ nghề hoá trang để loan khắp nơi. Lại có khách đến tặng hoa, khán giả đến xin hình, mùi hoa, bóng người, tiếng hô lớn, tiếng gọi nhỏ của nhân viên sân khấu đang hí hục khuân vác hay chạy đi chạy lại làm thành một thứ âm thanh bát nháo mùi vị bát nháo, tình cảm bát nháo.

Kiều và Tuyên chen vào được thật không dễ. Chuyên Tiểu Đường đã thay xong trang phục màn nhứt, đứng bên bàn hoá trang ở gần cửa ra vào nói chuyện với một người mặt nung núc thịt.

Tuyên cao mày nói nhỏ:

- Hần ta là thổ địa Trùng Khánh đang lung lạc Chuyên Tiểu Đường đấy!

Bây giờ, khối thịt ấy nói giọng như ra lệnh:

- Mình nói chắc nhá, cô Tiểu Đường diễn kịch xong tôi đem xe lại rước.

- Hồng được. Em đã có hẹn khác rồi

- Coi kìa, cô cho tôi nở mặt một chút với chứ!

Tiểu Đường lắc đầu nhưng khối thịt kia không để cho nàng kịp biện bạch!

- Đừng nói nữa Tiểu Đường, tôi đem xe lại rước cô ngay

Nói xong hẳn ta quay đi liền. Tiểu Đường nhướn mày, tay xoa xoa lưng, mặt có sắc giận. Tuyền tăng hắng một tiếng, gọi!

- Tiểu Đường!

Tiểu Đường quay lại thấy Tuyền, cười ngay:

- À, ra là anh, anh Tuyền! Sao lại có ngày giờ đến thế, bộ ngày mai không có thi hả?

- Có thi cũng vẫn cứ lại

Đáp xong Tuyền kéo Kiều tới giới thiệu Tiểu Đường nhìn Kiều từ dưới lên trên từ trên xuống dưới gật gật đầu hỏi:

- Ông đây mới tới lần thứ nhứt chắc?

- Không phải lần thứ nhứt mới tới xem võ kịch. Chỉ có lần thứ nhứt thử vào gặp trực tiếp cô thôi

- Ông với anh Tuyền đây là bạn học à?

- Là bạn học cũng lại là bạn thân với nhau nữa. Chúng tôi ở chung một phòng, tối ngày cứ nghe ảnh nhắc đến cô. Cho nên với cô tôi cũng thấy là quen.

- Thiệt hả?

Tiểu Đường liếc qua Tuyền, trên môi nhếch nở nụ cười. Nàng đang muốn nói gì thêm, bỗng có người xộc đến nhắc nàng chuẩn bị ra sân khấu. Kiều nhìn sâu vào Tiểu Đường, gấp rút nói:

- Cô Tiểu Đường, ra rạp, chúng tôi sẽ trở lại tìm cô.

Trở về chỗ ngồi, Kiều bảo với Tuyền:

- Chạy theo con gái đừng có ấp a ấp úng làm như thần hồn nhất thần vía. Theo mình thấy thì không phải cái cô Chuyên Tiểu Đường không để ý đến anh đâu!

- Nhưng anh nói ầu! Ra rạp rồi làm sao tìm cô tá

- Thì cứ đến mời cô ta đi ăn.

- Anh quên cái thằng mập thổ địa hồi nãy à?

- Nếu không có can đảm chơi với tên đó thì anh chạy theo Tiểu Đường làm gì?

Sau cùng, chưa dứt màn chót Kiều đã kê sát tai Tuyền bảo:

- Anh về gấp tìm cho được một chiếc xe nhỏ đưa lại Bằng không thì kêu ngay ba chiếc xe bao đến cửa sau chờ.

Tuyền đi rồi, Kiều cũng lên ngay vào hậu trường. Chẳng bao

lâu tiếng chuông rung hạ màn Tiểu Đường từ sân khấu bước vào, vẫy tay chào Kiều...

Kiều sẵn đến nắm tay nàng:

- Đừng bôi bỏ hoá trang, đi ngay mới tránh được con dán khổng lồ làm phiền.

- Con dán khổng lồ?

Tiểu Đường vừa hỏi lại thì cũng vừa nhớ ra ông khách phì nộn lúc nãy. So ra, cách hình của Kiều không sai la mấy, nàng cảm thấy có phần bội phục anh chàng này.

Nàng bước vào phòng háo trang chụp ngay áo choàng rồi cùng Kiều vọt ra cửa sau. Tuyền thuê được xe hơi chực sẵn rồi, cả ba vừa ngồi yên thì cũng vừa thấy xe của ông khách phì nộn trở tới. Xe cả bva vọt chạy như bay, Tiểu Đường quay nhìn lại chiếc xe kia, cất tiếng cười dòn dã.

Kiều nói:

- Đừng cười, coi chừng ngày mai ông ta lại tới mè nheo với cô!

- Em chẳng sợ gì ông tạ - Tiểu Đường hất mặt ngạo nghễ - Thử xem ông ta có thể ăn thịt em không cho biết!

- Ăn thịt cô chắc ông ta hư bột tiêu hóa

Tiểu Đường lại cười:

- Anh biết ngoại hiệu của em là gì không?

Kiều lắc đầu:

- Không.

- Nhiều người gọi em là “Con mèo ba tư”

Kiều bật cười:

- Ha...ha...con dán khổng lồ ăn thịt con mèo Ba Tư! Nhưng bị con “mèo ngựa” cắn cho một miếng đau điếng!

Cả ba đều cười nghiêng ngả.

Khuya lo, Kiều và Tuyền mới về đến phòng nhỏ. Kiều nói:

- Cô Chuyên Tiểu Đường này không phải khó gần như anh nói!

- Thật vậy - Tuyền cau mày, tỏ vẻ không hiểu- Đêm nay nàng rất khác thường! Tôi hỏi anh nè, anh Kiều, anh làm cách nào để hẹn kéo nàng ra được?

- Có làm thế nào đâu! Mình bảo cô nàng theo mình đi mau thì nàng đi thôi!

- Tiểu Đường theo anh à? Không cự tuyệt à? Không tìm cách thối thoát à?

- Không đâu Tiểu Đường rấn thẳng thắn, không màu mè chút nào hết. Mình bảo đi thì nàng lấy áo choàng rồi đi liền.

- Thật là lạ!

Tuyền nhìn Kiều suy nghĩ sâu xa Kiều bước tới vỗ vai Tuyền:

- Nên cố gắng hơn. Chúc anh thành công, ngủ đi!

Tuyền vẫn nhìn Kiều cách sững sờ.

Kiều đứng trước bàn viết, cầm lấy khuôn kiếng. Bên trong

mặt kiếng là hình của Khiết Kỳ. Kiều đặt hình lên môi hôn nhẹ rồi mới để hình xuống, đi thay đồ. Nằm lên giường, tựa hồ chàng ngủ được ngay, cất tiếng ngáy pho phọ Riêng Tuyền thì nằm ở giường bên, trăn trở suốt đêm cho đến lúc trời sáng.

CHƯƠNG 5

Kiều đội nón mây rộng vành của người nông dân, buộc quai kéo nón xuống, thật thấp cho khuất mặt mũi và ánh mắt. Chàng ngồi tựa lưng vào một gốc cây to, tay cầm cành trúc đưa ra giữa lòng rạch nhỏ. Chiếc phao nổi lên mặt nước, đông nhẹ phập phều

Hôm nay là một buổi chiều đẹp vô cùng. Ánh mặt trời vào đầu đông âm ỉm, toàn trời một sắc mây trong sáng, yên tĩnh và xanh Hoạ hoàn mới có đôi vòn mây trắng lớt phớt bay chậm.

Kiều không ngủ mà chỉ có him híp mắt, sè lén nhìn hai người bạn: Thiệu Tuyền và Chuyên Tiểu Đường đang đứng bên con lạch, đưa mắt nhìn nước. Tuyền mấp máy đang nói gì đó với Tiểu Đường.

Tiểu Đường mặc quần Tây, mặt hàng nylon, áo lông trắng, buộc tóc thả xoã bằng băng vải xanh. Tóc nàng tha hồ bay phất phơ theo gió. Một tay vịn cành liễu rũ, người nàng bỗng ngả đầu ra sau, Kiều nghe được tiếng nàng trong sáng cất cao:

- Nếu hẹn anh đến đây câu cá thì dám phải đợi đến lúc trăng nằm núi!

Kiều biết cả hai đang nói về mình. Chàng lật đật kéo nón sụp xuống nữa, che cho khuất hẳn mặt, giả như ngủ thật. Rồi chẳng bao lâu, ánh mặt trời mùa đông gây thứ ảm áp say sưa,

chàng thật sự đi vào mê mê đồ.

Trong mơ mơ màng màng, Kiều cảm thấy mũi mình ngứa ngáy, nhột nhột. Chàng đưa tay chà mũi, nhắm mắt, tiếp tục con ngủ gật ngấn. Nhưng, cảm giác nhột nhột ấy lại bò lên mi mắt chàng, lên trán chàng, bò đi bò lại rồi lại bò xuống cổ chàng.

Cũng trong mơ mơ màng màng, Kiều có giật mình, đưa tay chụp vật bò nhột ở cổ, đoạn mở mắt ra mới hay tay mình nắm được một đầu cỏ. Còn một đầu như nắm trong tay mềm như không xương của Chuyên Tiểu Đường. Kiều lột nón, ngồi ngay lại, cau mày hỏi:

- Anh Tuyền đi đâu rồi
- Em sai ảnh đi mua nước trái cây
- Cô sai ảnh à?
- Hừm! Bộ sai không được hả?

Kiều cắn môi dưới, trầm ngâm nhìn. Trước mắt chàng là một khuôn mặt đẹp với đôi mắt to, đôi tròng ngươi đen đầy cố chấp và nóng hổi nhìn rớt vào chàng.

Tiểu Đường đang nửa quỳ nửa ngồi bên mình chàng. Chàng có thể nghe được hơi thở của nàng hâm hấp nóng. Chàng lạnh lẽ không nói gì nhưng nàng lại nói:

- Anh định là Khương Thái Công đến bao giờ?
- Mong được làm hoài nếu không có người quấy rầy
- Bực mình em quấy rầy anh hả?

- Ờ.

- Nghe thì rất dễ, em đi thôi

- Thật mà, cô cứ đi, tôi cần ngủ một chút.

Kiều đáp cách vô tình và bướng bỉnh rồi lấy nón che mặt như định ngủ lại. Nhưng liền đó, chiếc nón bị hất bay, đôi mắt Tiểu Đường như tóe lửa nhìn thẳng vào Kiều Nàng gấp rút hỏi:

- Tông Kiều, tại sao anh cứ nhút nhát định muốn trốn tránh em?

Kiều chụp nắm tay nàng cũng gấp rút đáp:

- Đừng có làm xấu vậy mà! Tiểu Đường, đôi mắt to của cô trông thấy rất rõ: Thiệu Tuyền nhỏ nhẽ, thật thà, tài hoa rất mực, cô để mất ảnh thì có họa là ngu...

- Em không màng! Em không thêm!

Nàng cất giọng với ngực phập phồng:

- Tại sao em phải mản tới ảnh chó? Tài hoa của ảnh thì có ăn nhằm gì tới em đâu! Anh đừng có nói với em như vậy! Tông Kiều, đừng lừa gạt chính mình! Anh gạt được ảnh chó không gạt được em, mắt anh đã nói với em quá rõ rồi! Em thất rất rõ, anh Kiều, em không ngu, mà kẻ đó chính là anh!

- Cô không biết cô đang nói gì? Cô nhưc đầu hả?

- Anh Kiều, anh có phải là bậc tu mi nam tử không?

Tiểu Đường nheo nheo mắt, hạ gằn giọng hỏi Mặt nàng kê sát mặt chàng làm sao, hơi thở của cả hai làm cho không khí như phát nóng bùng bùng.

- Tông Kiều, tại sao anh lại đi chạy trốn? Tại sao anh không dám thừa nhận? Anh yêu em mà, bộ không phải vậy sao? Lần thứ nhứt gặp em là anh đã yêu em rồi! Bộ không phải vậy sao? Anh không dối gạt được em đâu! Mắt anh đã nói với em tất cả! Tông Kiều, tại sao anh lại đi tự dưng vò anh cho khổ? Trước mặt em, anh dám nói là anh có yêu em không?

- Tiểu Đường, nghe anh nói...

Giọng Kiều có phần nghèn nghẹn. Nhưng Tiểu Đường lắc đầu, cướp lời:

- Đừng nói gì hết Tông Kiều. Công việc anh làm cho Tuyền như thế là quá đủ rồi Tông Kiều! Đừng...

Nàng quật tóc vào mắt chàng, liền đó, mặt nàng kê gần tới, tay này siết chặt cổ chàng rồi đôi môi nóng bỏng của nàng áp lên môi chàng.

Kiều cũng run run choàng ôm lấy nàng. Càng lúc càng siết chặt, Môi chàng như đói khát từ bao giờ, chủ động hôn lại. Tóc dài của nàng trùm phủ đầu cả hai.

Chàng bỗng đẩy nàng ra, từ nhen cỏ đứng vụt dậy, mặt trở xanh xanh nghiêm nghị. Chàng nói qua hơi thở hỗn hển:

- Tiểu Đường, rời xa anh, anh van em!

- Em, không!

Nàng đáp gọn, cố chấp và kiên định.

- Tiểu Đường nói cho em biết em không có quyền lợi gì trong việc buộc anh làm một người bội bạc.

- Anh muốn nói anh phản bội anh Tuyền ư? Chưa bao giờ em

yêu anh Tuyền! Tông Kiêu Anh quá trung thành với bạn!

- Không phải chỉ có với một mình Tuyền đâu! Tiểu Đường, tại Thành Đô, có một người con gái đang chờ anh ghi đông này về làm lễ cưới nàng.

Tiểu Đường cụt đứng dậy, ngưỡng mặt nhìn Kiêu Mất nàng ngồi sáng như con con beo nhỏ phát giận. Nàng hỏi:

- Anh yêu người tả

- Phải

Nàng tiếp tục hỏi:

- Bây giờ vẫn còn yêu người tả

Kiêu đưa lưỡi liếm môi khô, khá lâu sau vẫn không nói gì. Song rồi, rốt cuộc chàng cũng cố gắng nói:

- Anh nghĩ...

- Không gì hết, anh đã không yêu nàng nữa rồi...

Tiểu Đường nói giọng chắc nịch, nhìn chàng nóng bỏng;

- Anh không yêu nàng. Từ sau khi gặp em anh không còn yêu nàng. Phải không? Đúng không? Anh nói thật đi, lời em nói có đúng không?

- Tiểu Đường, đừng có bắt buộc anh! Kiêu đỏ mặt, toàn thân run run.

- Tông Kiêu, cũng xin anh đừng có chạy trốn em! - Nàng lại ngã tới gần chàng, cuồn cuộn tiếp- Em chưa từng yêu ai. Ngay lần thứ nhất gặp anh, em biết là em yêu rồi. Tông Kiêu, anh không biết em đã yêu anh đến thế nào sao ...Anh cũng

yêu lắm mà, phải không? Anh nói đi, có phải không?

- Nhưng đó là tình yêu tội lỗi! Kiều nói

- Yêu em có tội à?

Nàng cương nghị hất mặt hỏi, hất hết mái tóc dài xoã về sau, nói to:

- Có tội em cũng không màng! Việc gì em cũng không màng hết. Em...em chỉ cần anh! Cần anh! Không màng đến tất cả những gì trên thế gian này, không màng đến trời đến đất! Em chỉ cần anh!

Nước mắt nàng vã ra ướt má. Nàng nghẹn ngào, thối lui, rồi vụt chạy. Kiều cũng như mọc rễ tại chỗ, toàn thân không nhích động.

Tiểu Đường vừa khóc vừa chạy, chạm phải người Tuyền đang cầm đưa tới một ly nước trái cây tọ Nàng hất mạnh ly ra, nước trái cây rải tung đầy đất!

Nàng vẫn như một mũi tên lao đi thẳng Tuyền sững sờ:

- Thế...thế..thế này là thế nào

Kiều vẫn đứng như trời trồng. Tuyền mong men tới hỏi:

- Làm sao rồi anh Kiều Chuyện gì đã xảy ra

- Đừng có chọc tôi!

Kiều nói như thét, đồng thời ngời xà bệt xuống hai tay bó gối, đầu chôn trong hai tay.

Tuyền đứng chết trân!

CHƯƠNG 6

Kiều đi đi lặ lại trong căn phòng nhỏ, đi từ đầu này sang đầu kia rồi từ đầu kia đi trở lại Chàng đi cả đêm, không biết đi được mấy trăm vòng.

Tuyền dùng tay làm gối, ngửa mặt nhìn trần, thỉnh thoảng buông ra vài tiếng thở dài thườn thượt. Không khí như nặng nề đọng lại, cả hai đều không mở miệng phá tan.

Sau cùng, Kiều dùng lại trước bàn viết nhìn hình Khiết Kỳ, cắn môi Rồi lại dằn mạnh, úp hình xuống bàn, đi đi lại lại nữa Tuyền không chịu đựng được, bật dậy:

- Anh có thể ngừng đi tới đi lui như thế có được không? Anh làm đầu tôi muốn vỡ rồi đây!

Kiều đáp không có vẻ giận lắm:

- Đừng lo cho tôi!

- Mình nói thật là rất làm biếng lo cho anh đó!

Tuyền hừ nhẹ, song không có vẻ gì giận. Đoạn bồi thêm một câu:

- Tốt nhất anh nên đi Thành Đô.

Kiều đứng lại, nhìn thẳng Tuyền:

- Tại sao tôi lại phải đi Thành Đô Tôi biết, anh muốn đuổi tôi

đi Nhưng tôi lại không muốn đi Thành Đô.

- Anh đi hay không đi cũng không ăn nhằm gì đến tôi

Tuyên giận tiếp:

- Anh thuộc hàng phong lưu, bay bướm là tình nhân của mọi người Anh không chịu trách nhiệm với bất cứ người con gái nào Trước phá sau bỏ, anh chơi hao cho biết mùi hoa!

Kiều sẵn đến bên giường, chụp áo Tuyên rít răng:

- Nói cho anh biết là đừng có chọc tôi Coi chừng tôi không nhin!

- Tôi không sợ anh đâu, anh Kiêu! - Tuyên lạnh nhạt- Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh đừng quên “cái bóng” ở Thành Đô. “Bóng” mất “hình” làm sao bóng tồn tại được?-

- Ăn thua gì tới anh chớ? Anh chỉ sợ tôi gần gũi Chuyên Tiểu Đường.

- Đừng nhắc đến cô ta Tôi đã vì anh xong rồi!

- Anh vì tôi hừ, anh Tuyên, chính anh mới vì Chuyên Tiểu Đường! Nhưng nói cho anh biết, tôi không có lỗi gì với anh. Tôi thề là nửa tháng rồi, tôi không gặp mặt Tiểu Đường lần nào

- Có ích lợi gì đâu! Cả hai không gặp thì một đàng như dã thú bị nhốt trong chuồng, tối ngày sáng đêm cứ đi lại, lồng lộn. Một đàng trong ban kịch ngày ngày cứ kiếm chuyện “kênh” đầu này “kênh” đầu kia, diễn xuất hư hết kịch bản của người ta Anh Kiêu, anh nên về liền Thành Đô thì hay hơn. Đã tòi nghĩ hàn rồi sao anh không về chứ?

Kiều thét:

- Tôi không cần anh lo! Đừng xen vào chuyện của tôi!

Thiệu Tuyên cũng to tiếng thét lại:

- Tôi cần phải xen vào! Anh phải về lập tức! Anh phải có trách nhiệm với Khiết Kỳ.

- Đừng có nhắc đến Khiết Kỳ!

- Tôi phải nhắc, anh có lỗi với Khiết Kỳ! Có lỗi với Khiết Kỳ, có lỗi với Khiết Kỳ, có lỗi...

Kiều tổng một thoi vào cằm Tuyên. Tuyên ngã ra giường, đoạn chồm dậy nhảy phóc vào đánh Kiều Như hai đả thú bốc giận, cả hai đánh nhau một trận kịch liệt. Bàn, ghế trong phòng đều ngã nhào, ly trà, bình nước đều tung toé ra đất. Cả hai vấp bầu vào nhau, mắt đỏ ngầu, đánh nhau một chết một sống.

Kết quả, không còn sức chống cự nữa Tuyên ngã nằm sòng sọt. Kiều đứng thờ hờn hển, tay bị kiếng cắt rách nát, máu ướt tay Kiều có gắng đưa bạn lên giường. Sau đó chàng quay mình chạy ra ngoài nhà.

Tuyên gắng gượng kêu với theo:

- Tông Kiều, đã một giờ đêm rồi, anh chạy đi đâu đó

- Đừng có lo cho tôi!

Kiều lớn tiếng trả lời rồi chạy đi luôn.

Ba giờ khuya, Kiều như con bịnh trầm kha, thất thiếu bước vào phòng Chuyên Tiểu Đường ở lữ quán, ngồi xuống ghế

nàng đẩy tới với trọn mặt xanh xao Nàng nắm tay chàng,
nhìn vào mặt hỏi:

- Anh sao thế này? Anh đánh lộn với ai đây?

Kiều kéo Tiểu Đường ngã vào lòng, ôm siết nàng, hôn tới tấp
mặt nàng, hôn hển đáp:

- Tiểu Đường! Anh yêu em! Anh yêu em! Anh không còn cách
nào khác, anh đã cố gắng tranh đấu, cố vùng thoát nhưng hấp
lực của em lớn hơn bất cứ sức lực nào!

- Tông Kiêu!

Tiểu Đường kêu lên nghẹn ngào, chôn đầu vào ngực Kiêu

CHƯƠNG 7

- Anh Tuyền,

Tôi thật không biết làm cách nào đến thăm Kiều được. Nhưng anh là bạn tốt của anh kiều, cả hai đã từng sống qua những ngày tuyệt đẹp nên ngoài việc gửi lá thư này, tôi thật chẳng biết làm sao hơn. Tôi nghĩ, chắc anh sẽ trả lời thơ tôi liền phải không anh?

Đã hai tháng rồi, tôi không nhận được một chữ nào của anh Kiều Bao nhiều thơ viết đi rồi chẳng có hồi âm. Ngày nghỉ hàn cũng đã qua đi mất nửa rồi song chẳng thấy bóng hình gì của anh Tông Kiều nhà tôi cả.

Lòng tôi rối rắm, không biết anh có bệnh gì không? Hay đã xảy ra chuyện gì ngoài ý rồi Anh có thể trả lời dùm tôi một bức thơ chẳng?

Tôi muốn biết sự thật, bất cứ chuyện gì cũng xin anh cứ viết rõ ra cho tôi biết. Đừng giấu giếm gì hết, anh nhé! Cảm tình giữa Kiều và tôi, anh biết cả. Vì thế, với anh tôi cũng không che giấu nỗi xoắn xanh và lo lắng của mình. Đêm này rồi đêm khác, cứ có ác mộng luôn luôn làm cho tôi thức giấc, tim run, lòng hoài niệm không làm sao thốt nên lời được. Tôi bối rối quá, không cách nào viết cho sông sẻ, mong anh thông cảm.

Cây dừa ở núi sau cũng rất nhớ bạn xưa Mong anh một hôm nào đó trở lại Thành Đô tâm sự với nó.

Kính chúc anh vui sống.

Khiết Ky

Tuyền để tờ thơ xuống, bẻ tay lắc rắc suy nghĩ. Chàng lặng lẽ nhìn khuôn hình Kỳ trên bàn. Đôi mắt to trong hình vẫn trong suốt một cách đơn thuần. Đôi mắt ấy nhìn gian phòng nhỏ này, nhìn cái thế giới không làm sao nghĩ ngợi được này. Đâu đâu cũng đầy dẫy những cuộc tình với những lưới tình giăng mắc...

Thiệu Tuyền thở dài, học theo cách của Tông Kiều, lật úp mặt hình xuống. Hình như chỉ cần không nhìn cặp mắt ấy là chạy trốn được tội lỗi phụ bạc, chạy trốn được sự cắn rứt của lương tâm!

Tuyền từ từ đứng lên, thay đồ, rồi cầm phong thư bước ra khỏi căn phòng nhỏ. Chàng kêu xe đi vào khu chợ Trùng Khánh.

Bước vào lữ quán, Tuyền đứng bên cửa phòng Chuyên Tiểu Đường đang tay gõ cửa. Cửa mở ra, Tiểu Đường đang ngồi trước bàn điểm trang tóc xoã bung xoà như sương, gọi cảm vô cùng. Đôi mắt đầy nhiệt tình của nàng long lanh sinh động nhìn chàng. Nàng vui vẻ reo lên:

-Ồ anh Tuyền, hèn lâu mới gặp!

Tuyền nhìn Kiều chính là người vừa ra mở cửa thấy trên mặt Kiều cũng đầy dẫy gió xuân nồng. Kiều nắm tay Tuyền, cười hỏi;

- Anh tới thật đúng lúc. Anh Tuyền, có tình nguyện đứng chứng cho tội này làm lễ cưới không?

- Sao

Tuyền sững sờ, cau mày, nhìn Kiều cách ngậy đại, nói:

- Anh Kiều, cả hia tính thật chớ?

- Hôn nhân đâu phải là trò đùa Tiểu Đường đã thôi làm việc cho kịch đoàn, chúng tôi định thứ bảy tuần sau làm lễ thành hôn. Mời anh làm người chứng được chớ? Cái gì mà nhăn mắt nhú mày vậy?

- Thiệu Tuyền.

Tiểu Đường đi tới mỉm cười nói thêm:

- Giúp dùm chuyện đó có thưởng. Tôi sẽ giới thiệu Tiểu bá Linh Mã trong kịch đoàn chúng tôi cho anh. Được không? Cô ta rất thích anh, bảo anh là mỹ nam tử của Trung quốc cổ điển đấy!

Tuyền nhăn tít mày nói với Kiều:

Đi ra ngoài một chút, rồi có chuyện muốn nói với anh.

Kiều ngạc nhiên song rồi cũng theo Tuyền đi rạ Tiểu Đường mỉm cười nói với theo:

- Người ta nói bọn cô gái hay thậm thà, thậm thụt, nhưng bọn đàn ông các anh thì cũng làm ra bí mật nọ kia chớ hơn gì?

Đến hành lang, Tuyền trao thơ Khiết Kỳ cho Kiều xem. Kiều lặng lẽ xem xong rồi nhắm mắt lại, tựa lưng vào tường không nói gì hết.

Tuyền khẩn thiết hỏi:

- Tông Kiều, anh định đối xử với Khiết Kỳ như thế nào Anh

muốn tôi phải trả lời nàng sao đây Nói đi!

Tông Kiều vẫn đứng im như hình cây tượng đá.

- Tông Kiều, nói đi chứ! Anh dự định cách nào

Kiều từ từ ngẩng lên, đưa mắt nhìn về phòng Tiểu Đường, lấp bắp:

- Minh...rời Tiểu Đường...Không được.

- Thế thì anh cần tôi viết thơ cho Khiết Kỳ biết anh đã thay lòng đổi dạ?

Kiều không đáp:

- Tông Kiều, anh quyết định rời phải không?

- Thiệu Tuyền! - Kiều lại nhìn cửa phòng Tiểu Đường, nước mắt bỗng ứa ra Chàng nắm tay áo Tuyền, khổ sở tiếp- Để đến nước này thì phần số của mình đã thành người phụ bạc rồi Không chỉ phụ bạc Khiết Kỳ, mà cả phụ bạc Tiểu Đường. Thiệu Tuyền, tôi không biết phải là Khiết Kỳ trong sáng, nho nhã, mỹ miều, như một mặt nước hồ. Còn nhiệt tình của Tiểu Đường thì lại như hoả diệm sơn. Tôi nhìn nhận bây giờ tôi bị Tiểu Đường nung đốt. Minh rời nàng không được mà nàng rời mình cũng không được. Thôi thì đành phụ lòng Khiết Kỳ. Khiết Kỳ là một cô gái ôn nhu và rộng lượng, nàng sẽ tha thứ cho tôi

- Anh cần tôi viết hết cho Khiết Kỳ biết không?

- Phải, nên nói cho nàng biết.

Tuyền kêu lên giọng phản đối:

- Tông Kiều!

- Thiệu Tuyền, tôi không rời Tiểu Đường được!

Trả lời cách tuyệt vọng xong, Kiều quay mình đi vào phòng Tiểu Đường. Tuyền đứng chết lặng lúc lâu mới thở dài, quay gót.

Đêm nay, Tuyền mất trọn đêm viết rồi xé, xé rồi viết, viết mãi một lá thơ đến khi trời sáng bết. Chiều theo ý kiến của Kiều, Tuyền đem tất cả sự thật viết rạ Công phu của Tuyền là vận dụng hết tâm cơ, viết thật uyển chuyển, khéo léo, thỉnh thoảng chen vào lời tự trách mình và những an ủi Kỳ. Nếu Tuyền không kéo Kiều theo chàng để gặp Tiểu Đường chắc không việc gì xảy rạ Thế nên Tuyền nhìn nhận lỗi của mình không tha thứ được.

Thơ gởi đi một tuần, mà không có thơ gởi lại Nhưng vào một buổi chiều Tuyền vừa bước vào căn phòng chàng ở chung với Kiều lúc trước bỗng phát hiện có một thiếu nữ đang ngồi lặng trước bàn.

Tuyền hoảng hốt kêu lên:

- Khiết Kỳ!

Kỳ ngẩng lên với đôi mắt tràn ngập bi thương, lặng lẽ nhìn Tuyền. Nàng ốm như que, xanh xao, tiều tụy. Nàng mặc áo dài đen, tay ôm cây đàn tranh xưa mà nàng đã yêu như yêu chính mình. Nàng ngồi như một u linh, chập chờn, phảng phất.

Nét tiều tụy và suy yếu của nàng đã làm cho Tuyền chấn động. Tuyền lại bất giác kêu lên:

- Khiết Kỳ!

Tôi muốn gặp Tông Kiều!

Tiếng nói của Kỳ nhỏ rút, nhỏ trầm như hơi thở Tuyền gập đầu:

- Được, Khiết Kỳ, cô ở đây đợi, tôi đi lôi ảnh về.

Tuyền đáp xong, chạy ngay ra cửa, gọi xe hơi đi vào khu chợ Trùng Khánh.

Khoảng giờ sau, Tuyền và Kiều đồng bước vào phòng nhỏ. Suốt thời gian Tuyền đi Kỳ vẫn ngồi nguyên bộ bất động. Kiều bước vào, thấy Kỳ, không sao ngăn được phát run:

- Khiết Kỳ!

Gọi được tên nàng, Kiều đứng lặng, không biết phải nói thêm gì nữa. Khá lâu sau, Kiều mới nuốt nước miếng, khổ sở nói:

- Khiết Kỳ, xin tha thứ cho anh, anh có lỗi với em.

Kỳ trước sau như một, vẫn nhìn Kiều không chớp mắt. Nàng không nói gì, cũng không khóc. Phải một chập sau nữa, nàng mới nói nhỏ:

- Tông Kiều, cái anh thích nhất là được nghe em đờn tranh, phải không? Có cần nghe lại một khúc không? Kể là khúc đàn anh cùng em cáo biệt!

Nàng để đàn nằm dài trên hai bắp vế, sau đoạn nhạc reo rung nhấn, nàng cất tiếng nhỏ hoà cả với nhạc:

- Anh với em ngày xưa,

Kết nhau như hình bóng.

Anh với em ngày này,
Như mây bay, mưa rớt.
Anh với em ngày xưa,
Như lời vang đồng vọng.
Anh với em ngày nay,
Như lá lìa cành chết.
Anh với em ngày xưa,
Như đá vàng không vết.
Anh với em ngày nay,
Như sao trời nổ vỡ.

Ca xong, nàng ngẩng lên. Mãi đến bây giờ hai hạt châu to mới chảy dài theo hai bên má nàng chảy rớt xuống. Kiều và Tuyền đều bị tiếng ca và thần sắc của nàng làm cho chân động mãnh liệt. Không ai dám lên tiếng nói một lời nào

Khiết Kỳ đưa mắt nhìn quanh bàn, đột nhiên chụp lấy con dao rạch đứt tất cả dây đàn. Rồi vứt đàn ra đất, rồi thê thảm nhếch cười:

- Ngày xưa, bá nha vì người tri kỷ mà huỷ diệt đàn. Ngày nay, em vẫn luôn nhận anh là người tri kỷ duy nhất nên từ rày về sau em không đàn tranh nữa

Nói xong, nàng đứng dậy đi ra ngoài. Kiều theo ra đến cửa, gọi:

- Khiết Kỳ, đừng đi!

Kỳ dừng chân, nhưng nói mà không quay lại:

- Sắp có xe đi Thành Đo, em cần phải lên xe cho kịp. Anh về đi, em không có trách anh. Thoáng thấy anh là em biết ngay anh không thể trở về với em. Thế thì...đến đây là hết! Để anh Tuyền đưa em lên xe Anh về đi, cho em gọi lời chào cô Chuyên Tiểu Đường!

Nàng nói giọng lạnh băng và chắc nịch, có đầy đủ sức mạnh không cho phép phản đối, Kiều như bị đóng đinh ở cửa, không làm sao nhích chân di động. Tuyền lật đật chạy theo Kỳ, lặng lẽ đưa nàng ra bến xe

Đến bến xe, Khiết Kỳ bỗng nhiên lão đảo Theo bản năng, Tuyền chụp tay nàng đỡ lại Nàng cắn răng, lúc người đứng vững được rồi, thì mặt lại rất xanh.

Tuyền chú ý nhìn nàng, bỗng nhiên chàng giật nảy. Phía trước bụng nàng nổi gò lúp lúp, chàng đã nhìn ra sự thay đổi trên cơ thể của nàng rồi. Áo dài rộng không che được bụng dạ nàng. Chàng siết mạnh tay nàng, hỏi dồn:

- Khiết Kỳ, tại sao cô không nói

- Nói gì?

Chàng nhìn bụng nàng khiến mặt nàng càng xanh thê thảm. Nàng khổ sở tiếp:

- Tôi muốn viết thơ báo cho anh kiều biết từ trước, nhưng sợ làm ảnh hưởng đến việc học hành của anh. Hơn nữa, tôi nghỉ, nghỉ đông năm này anh về là làm lễ cưới, thai bốn năm thánát khéo giấu cũng chẳng ai nhìn ra - Giọng nàng uất

nghe- Định đợi ảnh về sẽ nói, nào hay...

Tuyền vẫn thắc mắc:

- Nhưng sao hồi nãy cô cũng không nói

- Nói với Kiều à? - Kỳ lắc đầu, nhìn thẳng Tuyền- Ảnh không còn yêu tôi thì tội gì tôi lại đi dùng cái khối thịt này để lôi kéo ảnh? Cá tánh ảnh tôi biết, ảnh có thể đứng ra chịu trách nhiệm về đứa con. Nhưng, tôi cần một người chồng miễn cưỡng như thế để làm gì? Ảnh se hận tôi suốt cả đời, hận tôi không dùng đến phương cách này để trói buộc chân ảnh! Tôi không làm như vậy.

- Khiết Kỳ! Cô ra nông nổi này thì Kiều phải chịu trách nhiệm về đứa bé. Cô phải để cho ảnh chịu trách nhiệm!

Khiết Kỳ lắc đầu, cương quyết:

- Không, giữa vợ chồng, đến lúc chỉ còn lại trách nhiệm thì cũng là đến lúc bi thương nhất!

Tuyền kêu lên:

- Nghe tôi đi Khiết Kỳ! Cô đợi ở đây để tôi chạy đi kêu Kiều. Cô cũng không thành hôn với Kiều thì từ rày về sau cũng khó có cuộc an bày ổn thoả nào hơn. Cô chờ tôi, đừng lên xe!

- Không cần đâu anh Tuyền!

Kỳ nói ngăn song không cản được chân Tuyền bước sải

Khi Tuyền và Kiều hào hển đến thì Kỳ đã lên xe về Thành Đô rồi. Tuyền chụp áo Kiều, trợn mắt, nói giọng giận dữ:

- Anh phải chạy theo Khiết Kỳ ngay. Nếu anh không chịu

trách nhiệm, tôi sẽ móc mắt anh.

Kiều bình tĩnh đáp:

- ngày mai tôi sẽ lấy xe đi Thành Đô. Yên tâm đi anh Tuyền, tôi không thể để đứa bé ấy không cha

Tuyền do dự một lúc mới hỏi:

- Còn Tiểu Đường?

- lát nữa tôi sẽ nói hết các việc cho nàng biết.

Tuyền không nói gì., Cả hai đứng lặng nơi bến xe Kiều hoang mang đưa mắt nhìn xa, nhìn xa...Trước mắt chàng đã trải giăng một màn nước mắt.

CHƯƠNG 8

Kiều ngồi bên cửa sổ xe còn năm phút nữa thì xe chạy. Chàng gác đầu qua cửa sổ kính, cảm giác chua xót như một trận ba đào bừa đập vào chàng.

Ánh mắt chàng trở thành mơ hồ, nhạt nhoà. Trong mơ hồ, trong nhạt nhòa đó dường như chàng thấy lại ánh mắt của Chuyên Tiểu Đường. Trọn đêm qua nàng hết khóc lại cười, hết cười lại khóc. Đôi mắt nàng như tóe lửa thiêu đốt mà lòng chàng như miếng sắt trong lò, lòng chàng bị nung đỏ rạ. Một cảm giác đau nhói làm cho thần trí chàng đâm ra hồ đồ.

Xe sắp chạy rồi Bỗng nhiên, Kiêu nhìn thấy một bóng người chạy bay lại báo khoan. Chàng thấy người ấy vẫy tay gọi chàng, đồng thời cứ vừa chạy vừa gọi, chạy như điên, gọi như điên.

Bóng ấy đến gần, Tông Kiêu mới nhận ra là Thiệu Tuyền. Phải rồi, chắc Tuyền đến đưa tiễn! Nghĩ thế Kiêu đưa tay ra ngoài xe vẫy vẫy

- Tông...Kiêu! Tuyền vừa gọi vừa chạy đến.

Kiều cũng lên tiếng đáp:

- Thiệu Tuyền, xin giã từ!

- Kiêu anh, Tiểu Đường..

Kiều chưa kịp nghe hết câu thì xe chuyển bánh. Kiêu hỏi lớn:

- Tiểu Đường làm sao

- Nàng tự vận rồi!

Kiều bật dậy, chen ra cửa xe Bất kể xe đang lầy trơn, Kiều nắm thành xe, rồi bay mình nháy xuống. Kiều té bó càng ở đường xe, xe vẫn vọt tới, vút lại phía sau một đám bụi mù. Tuyền chạy tới, đứng thờ hào hển. Kiều bò dậy được, cũng may không bị thương tích gì. Chàng chụp áo Tuyền hỏi liền:

- Tiểu Đường chết rồi à?

Tuyền lắc mạnh đầu, thay cho câu trả lời vì mệt nên chưa nói ra được.

- Tiểu Đường bây giờ ra sao

- Đã đưa vào bệnh viện cứu chữa - Tuyền nói không kịp thở. Do tôi phát hiện đó. Không biết nàng uống cái giống gì mà cứ kêu anh, luôn luôn gọi anh, gọi thật là thâm thắm!

- Liệu cứu được không?

- Hồng biết.

Kiều chạy như điên vào khu chợ.

Tại bệnh viện, qua hăm bốn giờ cấp cứu Tiểu Đường đã thoát hiểm. Kiều ngồi luôn bên giường nàng, cầm lấy tay nàng. Bác sĩ bảo thời kỳ nguy hiểm đã qua, Kiều mới gối đầu bên gối, nàng lằm bằm:

- Trời ơi, hồi trời!

Tuyền đi đến lay nhẹ Kiêu Kiêu gượng dậy với ánh mắt đỏ ngầu những đường gân máu nhỏ và nước mắt. Tuyền hạ

giọng:

- Theo tôi thấy thì anh không thể rời nàng được.

Kiều nắm siết Tiểu Đường, nàng vẫn còn mê mang. Kiêu không nói gì, chỉ áp tay nàng lên má mình.

Tuyền hỏi:

- giải quyết cách nào với Khiết Kỳ?

Kiều khổ sở nhìn Tuyền. Tuyền cũng nhìn đăm đăm lại Kiêu:

- Đã đến nước này thì...Tông Kiêu, tôi không đành để cho con Khiết Kỳ không chạ Kiêu anh có đồng ý giao đứa bé ấy cho tôi không?

Kiều ngạc nhiên nhìn Tuyền:

- ý... ý của anh là sao

- Tôi đi Thành Đô. Nếu Khiết Kỳ nhận lời chúng tôi sẽ làm lễ cưới

- Thiệu Tuyền! - Kiêu xúc động mãnh liệt-

- Mình hết sức cảm ơn anh.

- Đừng nói cảm ơn. - Tuyền nhếch cười- . Ngay lần thứ nhất gặp Kỳ, tôi đã yêu sâu xa nàng rồi Nhưng lúc bấy giờ, nàng thuộc về anh, trong lòng tôi hãy còn...- Tuyền liếc nhìn Tiểu Đường ở giường bên, thờ dài- Số mạng là một cái gì hết sức lạ lùng và quái!

- Dầu sao đi nữa thì tôi cũng hết sức cảm ơn anh.,

Kiều cười mở, nói thêm một câu:

- Xin anh xử đẹp với Kỳ...và...đứa nhỏ.

- Yên tâm, đi, Tông Kiều!

Cả hai siết tay nhau thật chặt.

Hôm sau Tuyền mua vé đi Thành Đô.

Vào những ngày cuối năm, Tuyền làm lễ cưới Khiết Kỳ. Trước đó một hôm, Kiều đã lên tiếng trước là chàng cùng Tiểu Đường có việc phải từ giả Trùng Khánh đi Côn Minh. Sau đó cả hai mất hẳn tông tích.

Có người nói cả hai vào ẩn cư trong núi Lại có người nói, cả hai xuất dương sang Mỹ. Không biết ai nói đúng. Chỉ biết cả hai tuyệt tích, có thể cả hai còn sống, sống trong khung trời của cả hai và không muốn cho người thứ ba nào biết đến.

Tháng năm sau, Khiết Kỳ sanh được một bé gái Đứa bé ấy lại là đứa con duy nhất giữa nàng và Tuyền. Bởi vì sau khi sanh, nàng bị bệnh luôn đến liệt giường. Nàng mất đi vào năm dân Quốc thứ ba mươi mốt. Bấy giờ con nàng chỉ mới biết lẫm đẫm.

Tuyền biết rất rõ, Khiết Kỳ chỉ là cái bóng của Kiều Kiều như cái hình mà hình mất đi rồi thì bóng cũng nhòa tan. Tuyền nhớ lại câu chính chàng đã nói năm nào:

- Bóng mất hình làm sao bóng tồn tại được!

Và nay, hình đã mất rồi! Kiều là hình đã mất rồi thì Kỳ là cái bóng cũng mất. Tuyền chỉ chụp được vết bóng tàn. Tất cả đều không hơn một vết mọng tàn.

Tuyền chôn cất Khiết Kỳ xong, đưa đứa bé rời khỏi Thành

Đô.

--- HẾT ---